

faa meget mere taknemlig, som det er Ord fra en praktisk Jurist. Det har viist sig, at det netop er de praktiske Jurister, som skulle have med denne Sag at gjøre. Hvor man for meget har ladet Theoretikerne raade, er der aldrig kommet noget tilstrækkeligt Frugtbart ud deraf. I Norge blev der i 1871 nedsat en Kommission; dens Formand var en anerkjendt dygtig Jurist, en Theoretiker, det var Prof. Njehoug, han udarbejdede Forslag, som blev fremsatte i Stortinget atter og atter, Nar ud og Nar ind, uafbrudt med enkelte Mars Mellemrum; men der kom ikke Noget derudaf; enkelte Bestemmelser ere blevne reddede og kom ind i den nye Lov; men det, der dannede Grundlaget for den nye norske Lov fra i Nar, er nærmest tre private Lovforslag, som blev samarbejdede, og ikke alle de, der havde fremsført disse private Lovforslag, var Jurister.

Jeg føler meget godt, hvor meget jeg trænger til det høie Things Overbærelse i denne Sag, da jeg ikke har nogen juridisk Jordbanelse; thi om end jeg er klar over, at Theoretikerne ikke alene kunne magte at føre en saadan Sag igjennem, maa man dog i høi Grad støtte sig til dem. Det har ogsaa været Tilfældet i Norge, hvor det Lovforslag, som blev halvveis færdigt i det første Storting, senere har været underjagt, behandlet og kritiseret af Professorerne ved Universitetet i Christiania. Jeg har lyslet meget med dette Emne, men har derved tillige følt, hvor vanskeligt det er. Jeg tror nok at turde sige, at i selve Sagens Kjerne har jeg faaet et temmelig klart Indblik, men saasnart jeg fjernede mig fra den og kom udenfor dette Spørgsmaal om Formueraadighed mellem Egtefællerne, saasnart jeg nærmede mig Arvereglerne, Forældremyndigheden og Vignende, følte jeg mig mere usikker, og der er derfor mange Enkeltheder i mit Lovforslag, som jeg vil gaa saa let hen over som muligt, og som jeg ikke lægger stor Vægt paa, enten de blive ordnede paa den ene eller anden Maade. Men det Ene er jeg klar over, hvad Enhver maa være klar over, enten han er Jurist eller ikke, og det er, at det er Grundsynet, der maa fastlaas, og i den Henseende er det mig klart, at der maa gives den størst mulige Frihed for Egtefællerne til at ordne Forholdet, som de ville; men Loven maa indeholde Hovedreglen, hvorfra der ved Ektepagter gjøres Undtagelser, og denne Hovedregel bør da være, saaledes som jeg har udtrykt det i den størst mulige Klarhed, Særraadighed og Særelse. Derjom det viser sig, at jeg har nogen Fortjeneste af denne Sag, saa ind-

skrænker den sig til, at jeg har bragt den frem og har sat Spørgsmaalet under Debat; men naar det er sat under Debat, er kommet paa Dagsordenen, ønsker jeg at trække mig tilbage, fordi jeg ser, at jeg ikke magter de forskjellige Enkeltheder. Jeg vil sige, som det hedder i Schillers Don Carlos, „Ich hab' das Meinige gethan, thun Sie das Ihre!“ hvilket frit oversat omtrent bethyder: Jeg har gjort, hvad jeg efter ringe Evne har kunnet, for at sætte mig ind i denne Sag. Jeg har dannet mig en selvstændig Mening derom og udtrykt den i Form af et Lovforslag, som dog kun maa betragtes som Udgangspunkt for Forhandlingen. Men med Hensyn til Sagens videre Fremgang haaber jeg, at der er Kyndigere, som ville tage Sagen op. Jeg gjør ikke alene Regning paa de mange gode Kræfter, Thinget eier, men jeg nærer ingen Tvivl om, at den høitærede Justitsminister ogsaa har bevaret den samme Interesse for dette Spørgsmaal, som viste sig, da det tidligere var til Forhandling her i Rigsdagen. Den sidste Uttring af den høitærede Justitsminister, som jeg har fundet i Rigsdagstidenden, er fra den 6te Mai 1881. Der var indbragt i Folkethinget et Andragende fra dansk Kvindeforsamling om at udvide den lille Lov af 7de Mai 1880 til at gjælde ikke alene, hvad den gifte Kvinde erhverver ved selvstændig Virksomhed, men ogsaa til at gjælde, hvad der under Ektefællers tilfald er hende som Arv eller som Gave. Den høitærede Justitsminister udtalte ved denne Leilighed, hvad jeg maasse tør meddele frit efter Folkethingstidenden for 6te Mai 1881 Sp. 5391. Den ærede Minister sagde, at denne Kreds af Spørgsmaal haade havde været og ogsaa fremdeles vilde være en af de Gjenstande, hvormed han vilde slysselsætte sig. Han vilde foreløbig bemærke, at en saadan isoleret Bestemmelse som denne, om Arv og Gave, næppe vilde egne sig til at gjøres til Lov; men han havde ikke Noget imod, at ogsaa denne enkelte Tanke i Forbindelse med Lovgivningen paa dette Omraade, anbefalede sig til fornøyet Overveielse. Naar dette hele Lovomraade nu kommer under Behandling, haaber jeg ogsaa, vi tør vente, at den

Kettelse.

Sp. 780, Lin. 8—9 f. o.: „Arv af Formanden tillet Forslag“, læs: „Arv tilskillet Formanden Forslag“.